

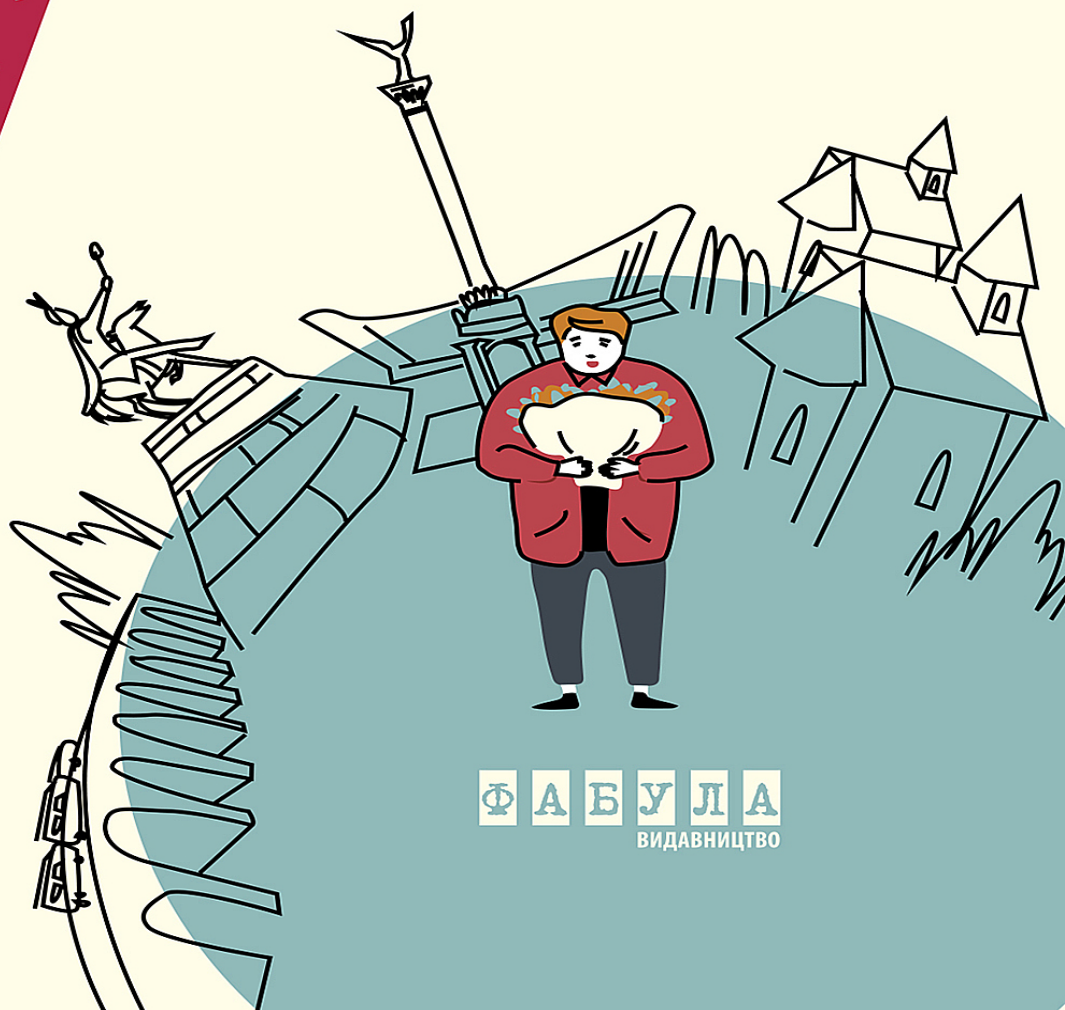
Рік розпусти Клауса Отто Баха

Чим може обернутися інтернет-знайомство з юною та вродливою іноземкою? Звісно ж, коханням усього життя! Принаймні так вважає 43-річний Клаус Отто Бах, мешканець німецького містечка Кіля. Клаус полишає все і прямує до чужого краю з єдиною метою — відшукати жінку своєї мрії, зв'язок із якою випадково обірвався. На його нещастя, цим краєм виявилася велика і незбагненна, щедра та неприборкана Україна. Так, Клауса називатимуть «останнім романтиком». Так, з нього глузуватимуть не лише випадкові знайомі, але й сама доля, підкидаючи все нові пригоди та випробування. Але наш «сучасний Дон Кіхот» не відступить. І врешті доля змилюється, подарувавши Клаусові вистраждану та солодку мить щастя, а читачеві найнесподіваніший з усіх можливих фінал.

Ця книжка інтригує вже з назви. Бо читач замислюється: чому тільки рік, адже хочеться більше? З одного боку, це пристрасна еротична сага про звабливі жіночі ноги в чорних колготках. З іншого, це історія про закомплексовану людину, яку штовхають до дій власні демони в голові. А в сумі — це ще й цікавий, дотепний погляд на Україну збоку, очима прибульця-іноземця, якому все в нас здається дивним і не до кінця нормальним. Словом, це не просто вдалий роман, а й готовий сценарій для трагікомічного й дрібку еротичного серіалу. Сподіваюся лише, що його герой не стане наступним президентом.

ЯРОСЛАВА ЛИТВИН

РІК
РОЗПУСТИ
КЛАУСА ОТТО
БАХА

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Ярослава Литвин

РІК РОЗПУСТИ КЛАУСА ОТТО БАХА

Роман

Видавництво «Фабула»
2021

Опубліковано в авторській редакції

В оформленні обкладинки використано елементи ілюстрацій Ірини
Гарькавець

© Я. Литвин, текст, 2020

© «Фабула», макет, 2021

© Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-7245-3 (epub)

*Усі права збережено. Жодна частина цього видання не може бути
відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників
авторських прав.*

Електронна версія створена за виданням:

Литвин Ярослава

Л67 Рік розпусти Клауса Отто Баха. Роман. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2021. — 272 с.

ISBN 978-617-09-6549-3

Чим може обернутися інтернет-знайомство з юною та вродливою іноземкою? Звісно ж, коханням усього життя! Принаймні так вважає 43-річний Клаус Отто Бах, мешканець німецького містечка Кіля. Клаус полишає все і прямує до чужого краю з єдиною метою — відшукати жінку своєї мрії, зв'язок із якою випадково обірвався.

На його нещастя, цим краєм виявилася велика і незбагненна, щедра та неприборкана Україна.

Так, Клауса називатимуть «останнім романтиком». Так, з нього глузуватимуть не лише випадкові знайомі, але й сама доля, підкидаючи все нові пригоди та випробування. Але наш «сучасний Дон Кіхот» не відступить. І врешті доля змилюється, подарувавши Клаусові вистраждану та солодку мить щастя, а читачеві — найнесподіваніший з усіх можливих фінал.

УДК 82-311.2

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років,

або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо- і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Moïŷ cim'i

Частина перша

1. Клаус Отто Бах. Кіль

Клаус Отто Бах був гарним сином, відповідальним працівником, взірцевим платником податків. Він жодного разу в житті не перетнув дорогу на червоне світло, не взяв чужого й не образив слабшого. Безстрашний у дрібницях, войовниче налаштований до котів, найбільше у житті Клаус боявся вродливих жінок та свого шефа.

Клаус Отто Бах проживав у власній двокімнатці в середмісті Кіля, у Північній Німеччині. Він працював електриком, вів розважливий спосіб життя, не вмикав телевізора, чайника і пральки після дев'ятої вечора, сортував сміття й голосно не хропів. Зрідка він забрідав до собору в центрі містечка послухати органну музику і просто пошукати своє місце під сонцем і куполом. Але місця не знаходив і, ніяково вкладаючи замалі як для його зросту долоні до кишень джинсів, йшов перехопити сосиску з гірчицею в булці, яку неподалік продавали турки в ятці на коліщатах. Попри сумнівний вигляд турків, сосиска добре пахла й чудово смакувала як на свої 2,5 євро.

43-річний Клаус Отто Бах справляв враження чоловіка цілковито нежонатого, хоча й доволі охайного. Його охайність не мала нічого спільного з німецьким педантичним снобізмом і скидалася радше на бажання школярика не отримати зауваження від Всесвіту.

Клаус Отто двічі закохувався. І двічі це почуття боляче, із саднами й подряпинами, лупцювало його по обличчю.

Перше кохання Клауса сталося з ним у старших класах і звалося Аннелізе Циглер. Вона була зі Східної Німеччини — цибата, швидка

й насмішкувата. Клаус Отто, пухкий і мрійливий підліток, ганявся за нею, мов за чарівним метеликом, так і не спіймавши ні її погляду, ані усмішки.

Клаус любив Аннелізині смішні кіски, її синю спідницю й завелику як для підлітка сумку на одне плече. Він милувався її сміхом, напівжіночною зграбністю рухів і змінами настрою. Але найбільше йому подобалися її візерунчасті колготи.

Аннелізе була чесною як на їхні з Клаусом шкільні спокусливі чотирнадцять. Вона, здогадуючись про його симпатію, трималася осторонь, не фліртувала і взагалі не дарувала зайвих надій. Ніколи не використовувала його задля домашніх завдань чи кишенькових грошей.

Але чи була Аннелізе доброю до Баха? Аж ніяк. Ця байдужість не лише не припиняла Клаусових любовних страждань, а примушувала шукати все нові й нові шляхи до серця примхливої обраниці.

І одного дня, попередньо домовившись з учителькою, на уроці музики Клаус Отто мав твердий намір зіграти пісню, слова й мелодію якої написав сам. Пісня була про весняний вітер. На думку юнака, вона мала б розтопити крижане серце Аннелізе. І та його поцілувала б. Щонайменше — поцілувала. А можливо, дозволила б торкнутися до ніг чи грудей... А можливо, і... І на цьому моменті Клаусові паморочилося і ставало важко дихати.

Для здійснення свого блискучого задуму Бах приніс із дому гітару. План був ідеальний. Єдине, чого не врахував Клаус, — це власної слабкої нервової системи та схильності до панічних атак. Щойно він став перед усім класом і почав перебирати акорди, як руки перестали слухатися. Мелодія зовсім не нагадувала вигадану ним. Вона взагалі не нагадувала музику.

— *Schaut! Schaut mal!* — крикнув хтось із класу.— *Fette Finger!*^{1}

— Так, так, подивіться, це все через його маленькі ручки та товсті пальці! Як ти взагалі можеш такими грати? — підхопили однокласники.

Клаус застиг, червоний від сорому, принижений та зніяковілий, він не міг поворухнутися. Аж тут серед гамору почув тоненький і такий милий його серцю голосок Аннелізе.

— *Klaus Sanger, Kloschen Finger!*^{2} — заливаючись сміхом, скрикнула вона.

І весь клас враз як навіжений підхопив, вигукуючи голосно, уїдливо. З Клауса Отто сміялися. Сміялися так, як ніколи раніше. І ніж у спину встромила та, заради якої він був готовий на все.

Нерви в Баха не витримали — він вибіг із кабінету, ледь стримуючи сльози. А потім весь наступний урок сидів на підвіконні в туалеті й порожніми очима розглядав куц на вулиці, схожий на лавр.

Щось у ньому хруснуло того дня й більше ніколи не стало на місце, проте Бах, як великий пристосуванець, навчився з цим жити.

Переживши те кохання, Клаус Отто різко подорослішав, себто більше не ганявся за метеликами й визнав, що його відображення у дзеркалі далеко не те, яке він волів би бачити. Замість іти воювати з вітряками та гойдалками, він вирішив скоритися й зачинитися від світу. І самому сміятися з себе. Ображатися на себе. І не знаходячи у самого ж себе підтримки, йти далі й далі колами жалю й безпросвітнього суму.

Проте з ним сталося друге кохання. І звалося воно Кларою. Це була Клаусова дружина. Хто знає, що керувало ним, коли він ішов до шлюбу. Можливо, занадто виразно заговорив голос самотності. Може, Клаус просто вирішив, що вже час. А може, Клара все так сильно і впевнено взяла у свої руки, що Клаусові вже не було як вивернутися.

З іншого боку, Клаус Отто Бах був усе ж радий, що біля нього тепер є представниця жіночої статі. Це трохи піднімало його самооцінку

і прикрашало будні. З Кларою, яка важила близько ста двадцяти кілограмів, він почувався легко й упевнено.

Крім того, його емансиповані та самодостатні співвітчизниці не надто охоче йшли на стосунки з ним, таким схильним до депресій, істерик та постійного ниття. Тобто з чоловіком тонкої душевної організації.

Зате з Кларою вони були як дві хлібини — ніби з однієї печі, ніби обпечені вогнем цього життя, проте й без особливого запалу. З Кларою Клаус пив пиво, їв безліч сосисок, прогулювався ввечері районом, тримаючи її руку. З Кларою він дивився порно, жуючи попкорн, годинами тюлений на дивані, залипаючи в якесь чергове ток-шоу. Власне, іноді він думав, що насправді щасливий. Що життя таки склалося.

На осінь Клаус Отто, мешканець Півночі, з нелегкої Клариної подачі все ж здав власні, здавалося, такі непохитні позиції та погодився взяти кредит, аби поїхати на Октоберфест. Він — поїхати до Баварії! Він — узяти кредит! Сказитися!

І пити там, тобто бухати, заливатися, обливатися, квасити, сміятися, горланити, зливаючись в одній хмільній агонії з тисячами співвітчизників та гостей країни. І провести в цьому мареві, може, днів зо три, може, цілий тиждень, не прокидаючись від сп'яніння, втрачаючи зв'язок із реальністю. І це був би, певно, найбуремніший, навідчайдушніший період його життя. Той, про який він навіть не смів думати. Бо це саме той сорт божевілля, яке зазвичай оминало його. І міркуючи про пиво та круглясті бюсти офіціанток, коротенькі сукенки дірндль^{3}, а там — можливо, а там — напевно, а там — безсумнівно, колготи, Клаус Отто ласо прицмокував губами. Потім він повертався до Клари, наче відчуваючи легку провину від таких думок, гладив її грубу від роботи пухку руку й цілував рум'яну, як пепероні, щоку.

Але Клара все зіпсувала. І кредит, і мрії, і життя. Не маючи змоги звести дві свої ноги до купи, Клара зрадила Клаусові з патлатим далекобійником, що мав глибокі, схожі на лагуни залисини. А потім

і взагалі пішла до нього жити, заявивши, що розмір має значення. І Клаус Отто знав, що мова зовсім не про розмір його сорочок.

Після такого удару Клаус оговтувався три роки, запив, затлустів ще дужче, припинив сортувати сміття, через що отримав догану від сусідів, і почав ще дужче топитися у хвилях ненависті до себе зокрема і світу загалом. Клаус не гребував нічим, іноді йому здавалося, що глибшого дна вже немає. Він принижувався, навколішки просячи Клару повернутися, дарував їй квіти, чекаючи ввечері після роботи під будинком свого суперника, різав вени, вдавав, що наковтався пігулок, стрибав із вікна першого поверху, вивернув ногу, але аж ніяк не вкоротив собі віку в ім'я любові. Бах навіть викликав далекобійника на дуель і сам же потім від нього втікав, ледь не зомлівши зі страху й адреналіну. Він робив багато, майже все, що вмів і міг. Проте нічого не допомогло. Клара не повернулася. А у Клаусовій душі оселилася порожнеча, із якою він згодом таки навчився жити.

* * *

Клаус Отто Бах закохувався двічі. Проте ніхто не знав, що найбільше у своєму житті він любив колготки.

2. Клаус Отто Бах. Кіль

Про свою дивакувату пристрасть Клаус Отто Бах знав давно, але називати її на ім'я почав десь після того, як дістався неозорих просторів інтернету. Тоді ж він почув це солодке, гіркувате та п'янке слово «фетишизм» і навчився вишукувати кіно на свій смак — із відповідною тематикою.

Спершу Баху було соромно і страшно завантажувати на свій комп'ютер черговий порнофільм, адже це найсправжніське порушення закону. Тому він міцно засував полотняні штори, тричі підкрадався й перевіряв, чи бодай хтось із того боку шиби не спостерігає за ним і чи немає комусь до нього діла. Іноді Клаус застигав біля штори, розраховуючи на те, що його не видно, а от він-то зі свого сховку зможе помітити цікавого до його особистого дозвілля спостерігача.

Часом Клаус Отто стояв так по п'ять хвилин, доки його пухке, незвичке до фізичних навантажень тіло не починало скніти. Затим він перевіряв, чи не стоїть хтось біля вхідних дверей, зачиняв усі квартирки в кухні. Завмирав на кілька хвилин у цілковитій тиші, тяжко, вогко дихаючи, та й вмощувався дивитися своє порно дуже-дуже тихо й на маленькому екранчику.

За кілька місяців Клаус Отто став сміливішим і вже не так прискіпливо ставився до питань своєї безпеки. А дарма. Бо одного разу в найнезручніший момент у двері подзвонили.

Бах, ураз покриваючись лускою поту, блискавичними, як йому здавалося, рухами натиснув на велику синю кнопку на системному блоці, вимкнувши комп'ютер повністю. Іншою рукою натягував зношені, габаритні, схожі на парашути, сімейні труси.

Клаус Отто тільки-но почав розмірковувати, чи вдягнути йому штани, як у двері подзвонили ще раз. Настирливіше.

— Шайзе,— прошипів крізь зуби Бах і попрямував до дверей.

На порозі стояла маленька дівчинка, її волосся було настільки білим і прозорим, що створювалася ілюзія куряви над головою.

— Добрий день,— мовило злякане дівча, яке все ж не почало панікувати й вирішило довести свою місію до кінця.— А чи тут живе Ларс Хазе?

— Ні,— спантеличено промимрив Клаус Бах, вдаючи що чуває правою рукою ліве стегно, тим самим намагаючись приховати ерекцію.

Дівча кілька секунд дивилося на нього із сумішню страху, огиди й розчарування, а потім хутко майнуло сходами донизу, вже десь із дверей під'їзду дзвінко волаючи:

— Ви-и-и-бачте! —

Клаус Отто так і стояв заскочений, розгублений. І все, про що він міг думати,— це білі в червоні сердечка колготки дівчинки, що помилилася квартирою. Того ж дня він спробував дивитися підліткове порно. Але виявилось, що підлітків він не любив ще зі школи, тому Бах більше не повторював цих спроб, віддавшись повністю своєму основному вподобанню — колготам на дорослих, достиглих жіночих ногах.

* * *

Клаус Отто Бах спокійно ставився до змін пів року. Але весна та осінь для нього завжди були довгоочікуваними та особливими — у ці сезони з'являлася надія, що котрась жінка, з якою йому перепаде перетнутися на роботі, під час поїздки в автобусі чи в супермаркеті, все ж раптово вирішить вдягнути спідницю замість джінсів чи легінсів. І найголовніше — натягне на свої ніжки колготи.

Клаус любив їздити у громадському транспорті, зумисне обираючи години пік, і непомітно старатися гладити жіночі коліна й литки, пірнати у глибину під коліньми, швиденько водити вказівним і середнім пальцем, відчувати шкірою благородну синтетику панчіх.

Він не гребував і літніми жінками в бавовняних колготах, проте дозволяв собі легку грубість, з огляду на матеріал та вік.

3. Клаус Отто Бах. Гамбург

Die Freiheit, die erwarben die Alten, möge die Nachwelt würdig erhalten.

Свободу, яку здобули наші предки, хай з гідністю шанують нащадки.

Девіз міста Гамбурга

Зализавши рани після розлучення з Кларою, Клаус Отто Бах поїхав до Гамбурга. І то цілком випадково. Звісно, якщо можна випадково взяти відпустку на роботі, придбати квиток на автобус до іншого міста, забронювати хостел і доїхати туди без усіляких випадкових пригод. Випадково знайти вулицю, номер будинку. І — о диво — не помилитися дверима.

До Гамбурга, цього вільного ганзійського міста, осередку торгівлі й проститутток, міста радощів і мостів, Отто Клаус Бах приїхав цілком випадково.

І цікавили його зовсім не мости, не найбільший у світі парк-кладовище, не чотири десятки театрів і навіть не *Beatles-Platz*, хай як би він любив пісню *And I Love Her* у виконанні ліверпульської четвірки. І серед пів сотні гамбурзьких музеїв цікавив Клауса Отто лише один. Художній музей еротики. Бах провів не один день, вечір, а то й ніч, уявляючи собі, що може запропонувати цей музей такому знавцю еротики, як він.

У вільному місті Клаус Отто оселився в хостелі віддалік від центру, у привітному вдень і кепському вночі районі, де турки торгували овочами, де прямо на вулиці облаштовували свої гнізда лупоокі бомжі, що вдень спали, сховавши голову в ганчір'я, а ввечері сиділи на м'яких матрацах у світлі свічок і роздивлялися перехожих.

Трохи далі від хостелу, на розі вулиці стояв чорношкірий у типовій кофті з каптуром, з типовими опалими плечима, з руками в кишнях

і пропонував *дещо*. Він так і казав понівеченою німецькою «гей, добрий вечір, чи не потрібно вам *дещо*?» Клаус Отто опускав очі так низько, як тільки міг, аби його не займали, і швидко проходив повз. Але на розі іншого будинку, на перехресті, його чекав інший чорношкірий, що теж хотів нав'язати *дещо*. Нічого Клаусу Отто не було потрібно. Принаймні з того, що могли йому запропонували чорношкірі в капюшонах.

У хостелі Клаус Отто не винаймав окремої кімнати, а ночував у дорміторії на вісім персон — чотири двоповерхових ліжка, весело пофарбовані стіни, шапка на ключику в коридорі — та й по всьому.

Його спальне місце розміщувалося на другому поверсі навпроти вікна. Під ним ночувала небагатослівна, зухвала, як він вважав, арабка, яка й носа не показувала зі свого смартфона. Її парфуми скидалися на пряний запах кебабної. Себто, на думку Клауса, то були надзвичайно привабливі парфуми.

Лежачи вночі в ліжку і вловлюючи запах арабки, він думав про те, як дівці легко спокусити простого чоловіка. Просто пахнути м'ясом зі спеціями та носити колготки. Чи хотів би він більшого? Навряд.

На ліжках ліворуч облаштувалися двоє хлопців, обличчя яких Отто Клаус не бачив жодного разу — коли він був у кімнаті, ті десь вешталися; коли він ішов гуляти зранку, ті спали. Навпроти ліжка Клауса Отто, на найкращому місці в усенькій кімнаті, знизу біля вікна, жив розкабанілий неголений бразилець років двадцяти п'яти. У цьому хостелі він провів уже пів року і схоже, що мігрувати не збирався.

Бразилець любив проводити порівняльний аналіз різних країн, зокрема тонко вловлював сексуальні настрої, їх зміни залежно від кліматичних поясів.

«Кажуть, на півночі Німеччини помірний кліматичний морський пояс. Отакі й жінки тут — помірні, північноморські. Ні перцю тобі, ні кокосів», — провадив Дієго, попиваючи добрий німецький лагер у себе на ліжку. Він розповідав це щораз слухачам, які змінювалися в дорміторії ледь не щодня.

«А от туди, подалі, вглиб тітоньки-Європи, туди, де її серце м'якне, де опуклості виразніші, а клімат стає континентальним, де земля чорніша й родючіша, там літа пекучі та виснажливі, а зими нестримні, як гарна коханка».— При цьому бразилець підморгував одним оком. А потім другим. Для симетрії.

Чомусь так сталося, що ніхто на довгий час не вживався на ліжку над бразильцем, там постійно змінювалися мешканці, які попросту не витримували потужної харизми Дієго.

— Яким вітром тебе до Гамбурга? — спитав він Клауса Отто після досить фамільярного привітання.

— Випадково,— відказав той, знизавши плечима й позіхнувши, як робив щоразу, коли брехав чи опинявся в незручному становищі.

— Ніщо у світі не випадкове,— філософськи проспівав бразилець і відкинувся на подушку, наче мав на собі велику втому й ще глибшу думу.

Клауса пересмикнуло. А чи раптом Дієго не стежить за ним? Що ховається за його широкою доброзичливістю? Німець вирішив придивитися прискіпливіше. І коли йшов на довгі прогулянки містом, спостерігав, чи немає часом за ним «хвоста». І зумисне петляв, наче сліпий збожеволілий кінь, що йшов із війни додому. Але Дієго там і не пахло.

Праворуч від ліжка Клауса Отто на другому поверсі мешкала депресивна азійка, яка прокидалася щоранку на світанку і хвилин двадцять біла себе по обличчю в різних напрямках. Німець здогадався, що, напевне, це був такий масаж чи ритуал проти злих духів. Але менше ненавидіти азійку після такого здогаду не став, навіть через жалість, яку відчував до мазохістів. Але найголовнішим у цьому всьому особисто для Клауса Отто став швейцарець на ім'я Ленц. Вони говорили лише раз, але Клаус полюбив цього дядька так, як один чобіт любить інший чобіт.

Це був вечір п'ятниці. Клаус Отто сидів на ліжку й розминав пальцями втомлені від прогулянки стопи.

— Чоловіче,— сказав Ленц,— у мене є феєрична пропозиція.

— Яка ж? — здивувався Клаус.

— Ти ж не маєш планів на вечір, так? — Ленцу було за п'ятдесят, він умів посміхатися, як ті засмагли голлівудські актори. Виголений налісо, до блиску, швейцарець мав широко розставлені очі й довгий, гачкуватий ніс.

— Ні-і,— трохи перелякався Клаус Отто, знову подумавши, що за ним стежать.

— Тому я пропоную нам піти десь випити. Життя прекрасне! Вечір п'ятниці, свобода, рівність, самбука! Отто Клаус поглянув на штучнозубу, щирю усмішку Ленца, відсунув убік свої підозри й почав усміхатися

— у відповідь. Щоправда, не так виразно.

— Я не маю наразі певного рішення,— відказав він. Швейцарець вийнув рукою, показуючи цим жестом, що неважливо, вирішив щось Клаус Отто чи ні, бо ще є час.

— Ну, поки ти думаєш, пропоную випити в цій чудовій місцині.— Ленц оглянув кімнату, верхню полицю над собою, де мешкала та несамовита азійка з широким, як головка сиру, обличчям. Ленц відкрив одну банку пива, передав її Клаусові. Потім відкрив для себе.

— Уперше в Гамбургу? — запитав швейцарець.

— Так. Я тут випадково,— відказав Клаус.

4. Ленц Штрауб. Гамбург

Коли Ленц Штрауб був малим, його дідусь часто повторював, що в цьому світі помиляються всі. Всі, крім швейцарських годинників.

Ленців батько любив говорити, що помилятися треба так, щоб твоїх помилок ніхто не помітив.

Сам же Ленц Штрауб, подорослішавши, зрозумів, що помилки — річ досить умовна. Що одному добре, то іншому теж добре, але соромно. Ба більше, він увірував: істина не в тому, що не помиляється лише той, хто нічого не робить. А саме той, хто нічого не робить, помиляється найбільше.

Для себе він розсудив ніколи не вважати свої дії чи рішення помилкою. І від того став напрочуд, на власну думку, щасливою людиною.

Ленц мешкав у швейцарському містечку Тун, неподалік мальовничого однойменного озера. Мав гарний будинок, працював у банку й на вихідні грав у хорнуссен — традиційний вид спорту, що одночасно схожий на бейсбол і гольф. Це дарувало Штраубу щоденну енергію та чудову фізичну форму.

Ленц Штрауб мав трьох жінок, народив двох синів у різних шлюбах, одного разу втік із вінчання, п'ять разів розбивав чужі шлюби, двічі зраджував коханим і одинадцять разів собі. Колись завів собі пса, якого за тиждень здав у притулок. А наступного дня забрав назад. Шість разів він прокидався в чужому ліжку

й не міг згадати, як туди потрапив. І одного разу наглядав у туалеті на підлогу й утік. Але ніколи ні про що з переліченого вище не жалкував.

Ленц легко знайомився з людьми, частенько запрошував до себе гостей по каучсерфінгу^{4}, любив пекти хліб і завжди мав на язиці веселу історію.

Проте двічі на рік він зникав із радарів — брав відпустку, зачиняв двері своєї гостинної оселі й вимикав телефон. Навіть найближчі друзі не знали, куди саме прямував їхній Ленц.

Він же жартома відповідав, що навіть швейцарському годиннику іноді потрібен час на втіхи.

У Гамбургу на Ленца чекала свобода. Чекали незнайомці у дорміторії, прогулянки наодинці, запах моря й легких наркотиків. Він приходив у порт і дивився разом із молоддю, як завалюється за горизонт сп'яніле сонце. І сміявся.

Коли сутеніло, він забідав у якийсь бар, знаходив собі компанію і знову сміявся.

Іноді він говорив, що приїздить до Німеччини з високою метою — вчити німців швейцарському вмінню радіти життю. І тоді замовляв пива на всю компанію своїх нових друзів на вечір. І ті голосно вітали його велелюбне рішення.

Зараз він сидів у хостелі навпроти важкого, неповороткого німця, що звався Клаусом Отто. Ленц щойно вручив йому банку пива.

— Чоловіче, якщо ти в Гамбургу вперше, то просто мусиш піти на Рі-іпе'бан. Ти чув про це славетне місце?

Клаус Отто розгублено поводив круглою головою зліва направо — ні, не чув. Ленц бачив, що німець бреше, але вирішив не примушувати й без того наляканого товариша ніяковіти ще дужче.

— Отже, друже мій! Рі-іпе'бан — це місце, де з неба падають зірки прямо у твій пивний кухоль. Де на одній вулиці зібрані всі радощі життя. Де ти можеш мати все, що хочеш мати. Все, про що мріяв чи навіть не смів мріяти. Де нікого не цікавить нічого про тебе. Окрім того, чи маєш ти гроші, аби розраховатися.

Клаус Отто не зводив зі швейцарця очей, як кіт не зводить очей із ковбаси.

Бачачи, що його промова має успіх, Ленц нахилився низько-низько до Клаусового вуха і прошепотів:

— Чоловіче, ти не знаєш життя, якщо не був на Рі-іпе'бан!

Що дужче Клаус Отто прагнув чогось, то дужче його лякало це бажання. Від самої думки про Рі-іпе'бан усе його тіло залякло, наче він був дванадцятирічною цнотливицею, яку продали за одного віслюка й мішок апельсинів.

І тому коли швейцарець знову запропонував піти з ним на пошуки пригод і «як знати, можливо, й венеричних хвороб», Клаус Отто спантеличено відказав, що іншим разом. Його голос тремтів.

— Ну що ж, чоловіче, тоді я піду. А тобі вдалої п'ятниці! — Ленц провів долонями по лисині, причісуючи неіснуюче волосся, накинув шкірянку, запхав стос купюр євро до задньої кишені джинсів і пішов.

Клаус Отто Бах лишився наодинці в порожньому дорміторії, де довго й ретельно обсмаковував кожне почуте слово. Не було сумнівів — швейцарець сказав саме те, що він хотів почути. Влучив своєю стрілою купідона в кожне з його яєчок.

Ближче до першої ночі Клаус вийшов із хостелу на вулицю. Там було прохолодно, вітер чухав його щоки, шию, холодив шкіру на руках. Вітер чомусь пахнув перегаром і карамеллю.

Клаус Отто Бах замріявся. Була якась магія в цьому місці, у цьому вечорі. Жовті й червоні осінні дерева спалахували новим жаром у світлі нічних ліхтарів. Туди-сюди сновигали автівки, сигналячи сміливцям, що йшли просто посеред дороги. На обох тротуарах було галасливо й святково.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ